

[Aksel Larsen.]

der går langt over min forstand og langt ind i den højtærede statsministers. Jeg kan altså kun konstatere, at det er mig umuligt at forstå det intelligente i dette. Det er mig overhovedet umuligt at forstå, at man turde vove det.

Men så viser det sig nu — som det fremgår af de taler, vi har hørt fra regeringens side — at ikke alene er man af det, man kalder nationaløkonomiske og forbrugsbegrænsende grunde bange for denne pengeudpumpning, men man er også klar over, at staten overhovedet ikke kan klare sig uden disse 675 mill. kr. Man anser det for nødvendigt — og det kan jeg godt forstå, det kan jeg tilslutte mig — at staten har et vist, omend beskedent, kasseoverskud, og af den grund, altså fordi statens driftsudgifter og kapitaludgifter stiller så store krav til statskassen, vil man skaffe sig pengene alligevel, og det skal ske gennem en bunden opsparing, som efter den oprindelige plan skulle give staten nøjagtig det samme beløb, 675 mill. kr., som staten skal kvitte i skatteindtægt.

Jeg sagde før, at det at gennemføre en forbrugsbegrænsende omsætningsafgift og samtidig beslutte, at indkomstskatterne skal sættes ned, minder om dette med „hente kommoden og te'bavs igen“; men hvordan så karakteriserer det, at man siger: vi vil i dag vedtage en skattelettelse på 675 mill. kr., og så skal vi have 675 mill. kr. ind i bunden opsparing? Jeg ved meget vel, at man kan sige; at denne bundne opsparing er ikke en skat; det er penge, folk får igen, oven i købet med renter, og det ærede medlem hr. Peter Nielsen siger, at der er tiltro til værdien af denne form for opsparing. Jeg er bange for, at tiltroen er meget beskedent. Dels er der vel en og anden, der kan regne ud, at når staten har sørget for, at den almindelige rentefod er oppe på 8 pct., er det besynderligt, at den kun vil give 4 pct. Det generer nu ikke mig så forfærdelig meget; jeg finder, at de 4 pct. godt kan gå an. Dels er det vel sådan, at folk ikke fuldstændig har glemt den forringelse af kronens købekraft, der er sket i de senere år, og som regeringen — man kan så se på det, hvordan man vil — ikke kan fralægge sig et hovedansvar for.

Det må da få folk til at sige: ja, nu skal

vi altså indbetale bunden opsparing, og så, om 3-4-5 eller 6 år, får vi pengene igen — for vi håber da ikke, at folkettinget inden den tid vedtager en lov om, at vi ikke skal have dem igen så hurtigt — men kan vi købe lige så meget for dem til den tid, som vi kan købe for dem nu? Det er der ikke meget store udsigter til, og jeg er derfor bange for, at det ærede medlem hr. Peter Nielsen tager ubehageligt fejl, når han siger, at der er tiltro til værdien af denne form for opsparing. Min tiltro til den er i hvert fald meget ringe — men det er ganske vist i det væsentlige af en anden grund end den, jeg her har nævnt. Jeg er nemlig klar over, at hvis staten skal tilbagebetale disse penge og begynde tilbagebetalingen 1. januar 1966, må den skaffe sig pengene til tilbagebetalingen. Det kan den formodentlig kun ved at udskrive skatter, og så vil det altså sige, at skatteyderne — til hvem man siger: I skal bare låne staten nogle penge, så får I dem igen — absolut må være vidende om, at det er dem selv, der skal betale pengene tilbage til sig selv fra 1. januar 1966.

Jeg er ingenlunde fremmed for tanken om, at man i forskellige situationer, men til fornuftige formål, kan anvende systemet bunden opsparing, altså et tvangslån udskrevet af staten hos skatteborgerne. Jeg er derimod absolut ikke tilhænger af, at man hos skatteborgerne optager tvangslån, hvis provenu skal gå ind i statens driftsbudget og bruges til dækning af statens løbende udgifter — det være sig så almindelige driftsudgifter eller kapitaludgifter — således at man kun kan skaffe dækning for tilbagebetaling af lånet senere ved at udskrive nye skatter, og således at man ikke bruger provenuet af dette tvangslån til en virkelig fornuftig samfundsmæssig investering.

Derfor kan jeg ikke anbefale, at man stemmer for dette lovforslag, og skulle nogen være i tvivl, må jeg vel hellere benytte lejligheden til at sige, at jeg tværtimod vil anbefale, at man stemmer imod lovforslaget om den bundne opsparing, selv om jeg naturligvis ikke vil anbefale at stemme imod de stillede ændringsforslag. De af dem, der virkelig betyder noget, er jo stillet, fordi regeringen har måttet erkende det samme, som den blev nødsaget til at erkende i fjor, da vi havde forhand-